

den Vej, saa vil det konsekvent føre til, at i de Tilfælde, hvor man skulde søge Betyr-gelse i en saadan Assurance, maatte For-sikringen være en tvungen Sag, men det vil efter min Formening ingenlunde være noget afgørende Argument mod at gaa den Vej. Tværtimod, hvis man gif ind paa den Vej, kunde der blive Spørgsmaal om at paalægge ikke blot Arbejdsgiveren, men maasse tillige, i alt Fald indenfor visse Grænser, Arbej-de-ren selv og maasse Staten at yde Bidrag til en saadan Præmie for Assuranceforsikringen. Man er ogsaa i en anden Paragraf kommen ind paa en saadan Assurance-Tegning — man strejfer den i alt Fald — det er nemlig i § 27. Den siger: „Naar det oplyses for Anstaltens Bestyrelse, at en Arbejdsgiver i en af de under Loven faldende Virksomheder ved Henlæggelse af Fonds, hvis Anvendelse til Formaalet er betrygget paa retsghylbig Maade, har sikret Arbejderen . . .“ — skal han kunne blive fritaget for at betale denne Skat, som det i Virkeligheden er, der bliver paalagt samtlige Arbejdsgivere. — Her ligger en Ide, tror jeg, som kunde bearbejdes, og som jeg tror, kunde føres videre, i alt Fald ser jeg ikke, at der er nogen Grund til at indskrænke den Frihed, som Arbejdsgiveren efter Om-stændighederne kunde faa til at blive udenfor Loven, alene til det Tilfælde, at der er hen-lagt Fonds for at sikre Arbejderne. Det forekommer mig, at det ligger saare nær lige-ledes at aabne en Frihed for, at Staten er-lægges, naar Arbejdsgiveren paa anden Maade oplyser, at han har sikret sine Ar-bejdere mod Faren for Ulykkestilfælde. Der-som der maatte blive stiftet særlige Assu-ranceforeninger, hvis Statuter maatte anses for at være betryggende, og for hvis Opf-hedelse af sine Forpligtelser der i øvrigt maatte være tilstrækkelig Sikkerhed, saa kan jeg ikke se, hvorfor ikke Arbejdsgiveren, der oplyser, at han i en saadant Anstalt har sikret sine Arbejdere, skulde kunne blive fri for at komme ind under denne Skat. Den ærede Minister oplyser jo selv, at det efterhaanden er blevet mere og mere almindeligt, at navnlig de store Arbejdsgivere sikre deres Arbejdere. Det er mig tilfulde bekendt, at noget saadant finder Sted, og det vil blive mere og mere almindeligt, at store Arbejdsgivere paa den Maade sikre deres Arbejdere, men de sikre dem, tror jeg, ingenlunde hyppigst ved at henlægge bestemte Fonds eller Kapitaler, thi det er der ikke Raad til, men netop ved at betale Præmier i et Assuranceelskab. For saa vidt noget saadant finder Sted, forekommer det mig, at Arbejdsgiverne burde fritages for at komme ind under Bestatningen. Jeg tror, at hvis man vil gaa den Vej, vil man

komme bort fra en Ordning, om hvilken jeg ikke kan andet end tro, at naar den bliver praktisk udført, vil det vække megen Misfornøjelse i de paagældende Krefte, maasse fordi man ikke har det rigtige Syn paa, hvad der egentlig er Pointet i Sagen. Det er meget muligt, at der er en saadan solidarisk Følelse til Stede mellem samtlige Landboere, at man vil finde det rigtigt, at der lægges en forhaabentlig ikke ret stor Skat paa alt Hartkorn for der igennem at yde Sikkerhed for Erstatning for den Skade, som samtlige Landarbejdere — dette Ord taget i videste Betydning — maatte udsætte sig for under Udførelsen af deres Arbejde. Det er meget muligt, at der er en saadan Solidaritetsfølelse til Stede, og det er meget muligt, at man uden Indsigelse baade paa Sjælland og Møen vil betale sit Bidrag til Erstatning af den Skade, som Ar-bejderne f. Eks. i Bendshøvel vilde lide. Der er i alt Fald den Fordel, som den ærede Minister ogsaa antydede, at man her har et fast, bestemt Grundlag at støtte sig paa ved Fordelingen af Udgiftsbyrden. Derimod er der, tror jeg, ganske anderledes Vansteli-gheder til Stede paa andre Omraader. Her kan man ikke saaledes slaa alt Haandværk og al Industri sammen i en stor Kate-gori. De forskellige Haandværker og Industrigrene ville paa ingen Maade saaledes føle sig solidariske, som maasse alle Landmændene ville gøre det. De, der f. Eks. arbejde i Bygningsfaget, ville næppe føle sig solidarisk forenede med Arbejdere, der f. Eks. arbejde paa — som jeg nævnte før — Urmageriet; det er jo ogsaa en Pro-fession, der kan være forbunden med en vis Fare, man har ikke saa faa Eksempler paa Ur-magere, der faa Djuene spolerede under Ud-øvelsen af deres Haandværk. Naar man derfor tror at kunne hjælpe paa Sagen ved, som det er foreslaaet i § 15, at ville klassi-ficere disse forskellige Haandværk og Indu-strier, tror jeg, at man kommer ind paa overordentlige Vansteligheder; man skal ganske vist have et af erhvervsdrivende i de paagældende Virksomheder bestaaende Udvalg, men jeg er overbevist om, at dette Udvalgs Arbejde vil blive Genstand for overordentlig stor Kritik, og naar det kommer til Stykket, vil der let i høj Grad udvikle sig Misfor-nøjelse med, at man i det ene Tilfælde skal udrede maasse et temmelig betydeligt Bidrag et Aar, fordi der i det foregaaende Aar har været en stor Del Arbejdere, der have lidt Skade, og som vel at mærke have arbejdet i en Branche eller i en Industrivirksomhed, som er end saare forskellig fra den, hvortil de paagældende Bidragydere selv høre. Hvad der